

๒๕

สงเคราะห์

ผู้ด้อยโอกาส

ความเมตตาสงเคราะห์โลกของ หลวงตา มิใช่จะสิ้นสุดเพียงที่กล่าวมา ข้างต้นเท่านั้น ท่านยังให้ความเมตตาแผ่ไปถึงผู้ด้อยโอกาสในที่ต่างๆ อาทิ สถานสงเคราะห์เด็กพิการทางสมองและปัญญา ปากเกร็ด สถานสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สถานสงเคราะห์เด็กหญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กระทั่งผู้ประสบภัยธรรมชาติร้ายแรงตามภูมิภาคต่างๆ ท่านก็ยังให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็นและเหตุผล ทั้งนี้เพื่อบรรเทาความเดือดร้อน ตลอดจนเป็นที่พึ่งทางใจแก่ผู้ที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก

ดังนั้น การสงเคราะห์จึงมีหลายแบบต่างๆ กันไป เช่น ค่าจ้างพี่เลี้ยงผู้อภิบาลเด็กพิการทางสมองและปัญญา ค่าก่อสร้างอาคารสถานที่และเครื่องอุปโภคบริโภคต่างๆ เป็นต้น ความเมตตาอย่างหาประมาณมิได้ในส่วนนี้ของท่าน จึงแผ่ครอบคลุมกว้างขวางทั่วประเทศ ตามเหตุผลอรรถธรรมที่ควรเป็น ซึ่งท่านเคยกล่าวไว้บ้างดังนี้

“...ไม่ว่าแต่โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ต่างๆ เราก็ให้ เช่น อย่างสถานสงเคราะห์บ้านชาวสวรรค์เราก็ช่วย... ที่อื่นเราก็ช่วย ไม่ช่วยแต่ที่แห่งเดียว แล้วคนทุกข์คนจนมีความจำเป็นอย่างไรบ้างที่ควร

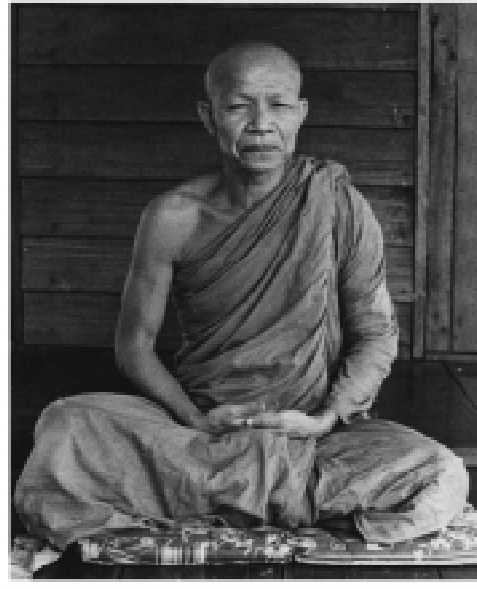
จะช่วยเหลือเป็นรายบุคคลๆ นั้นเราช่วยมาตลอด อันนี้กว้างขวางมาก ไปหลายจังหวัดภาคไหนก็ไปหมด

บางทีส่งแต่เงินไปให้ก็มี บางทีเจ้าของไปตัวเอง ปลุกบ้านให้ก็มี ชื่อที่ให้ก็มี ชื่อที่ทั้งปลุกบ้านให้ก็มี นี่เรียกว่า ช่วยรายบุคคลที่จำเป็น ช่วยทั่วไป แต่นี่เราไม่ค่อยพูดไม่ค่อยประกาศอะไรอะไรแหละ ให้แล้วเงียบไปเลยๆ เพื่อรักษาเกียรติเขา สิ่งที่เราจะพูดเราก็พูดได้เช่นรายชื่อออกทางหนังสือพิมพ์แล้ว เป็นการเปิดเผยแล้ว เวลาเราช่วยเราก็พูดบ้าง

ถ้าเป็นเรื่องไม่มีหนังสือพิมพ์ เป็นเรื่องมาพูดขอความช่วยเหลือกันโดยเฉพาะๆ นี่เราก็ให้เป็นเรื่องเฉพาะๆ ไปเลยแล้วเหมือนไม่ให้ ให้แล้วผ่านไปเรื่อยๆ อันนี้ช่วยตลอด...”

ทุกข์...เพราะภัย

ครั้งหนึ่ง พี่น้องชาวลาวประสบภัยเดือดร้อน มีผู้อพยพจำนวนมากมายังหนี่รอนมาพึ่งเย็นชั่วคราวช่วยยามที่จังหวัดหนองคาย คราวนั้นหน่วยราชการต่างอลหม่าน ด้วยไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรกับผู้อพยพเหล่านี้ เพราะเป็นเรื่องฉุกเฉินเฉพาะกิจเร่งด่วน ทั้งจะต้องดูแลเรื่องอาหารการกินการอยู่ ที่พักหลับนอนขับถ่าย เกี่ยวกับสาธารณสุขประการต่าง ๆ พอได้พักได้อาศัยกันไปก่อนชั่วคราวช่วยยาม จึงเป็นเรื่องที่หนักอกหนักใจแก่หน่วยที่รับผิดชอบ

อยู่ไม่น้อยทีเดียว

เมื่อท่านทราบถึงเรื่องนี้ เพื่อช่วยกันเข้าอุ้มภาระใช้จ่ายของหน่วยราชการและที่สำคัญด้วยความเมตตาสงสารต่อพี่น้องชาวลาวซึ่งไม่มีสิ่งใดแตกต่างกันเลยเรื่องเลือดเนื้อเชื้อไข เพราะอดีตเป็นที่พี่น้องกันตลอดเรื่อยมา สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีเพียงแม่น้ำโขงเท่านั้นเอง อีกทั้งท่านว่าต่างก็เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิดตายด้วยกันทั้งนั้น เมื่อประสบกับความทุกข์อย่างสาหัสทั้งทางกายและตื่นตระหนกเสียขวัญทางใจเช่นนี้ด้วยแล้ว ท่านจึงรีบแสดงความเมตตาช่วยเหลือทันที ดังนี้

“...เช่นอย่างพวกเวียงจันทน์พวกประเทศลาวข้ามมา... ก็มาเต็มอยู่ที่นี่ หลายหมื่นเต็มอยู่ที่หนองคาย ดูเหมือนเราไปแจกของถึง ๓ ครั้งด้วยกัน... แจกถึง ๒-๓ วันถึงหมดๆ แต่ครั้งนี้นะ ครั้งแรกก็ไม่เท่าไร ครั้งที่ ๒ กับที่ ๓ นี่หนักมาก

แจกเอาอย่างเต็มเหนี่ยว คือแจกด้วยความ
ยุติธรรม ที่ให้เสมอกันหมด ไปสำรวจเอา
ตัวเลขมาเลย ไม่เอาครอบครัว เอาตัวเลข
มีเท่าไรแจก... เพราะฉะนั้นมันถึงนาน
คนเขาแจกช่วยกันเยอะนะ อย่างคนที่มา
รับมันก็มาก ๒ วัน ๓ วัน

รถสิบล้อนี้ โอ้โฮ จอดกันเป็นแถว
เลย ข้างเต็มเอี้ยๆ... และเครื่องกระป๋อง
ก็เหมือนกันอีก รถสิบล้อๆ ถ้าหากว่า มัน
ขาดตรงไหนๆ ให้เขาวิ่งไปตลาด โห ตลาด
เขาถ้ามเลย

‘จะเอาไปไหนหน้กหนาละ?’

พอว่า ‘อาจารย์มหาบัว’ แล้ว ไฮ้ย
คือเขาเสียขายที่ไม่ได้เตรียมเอาไว้ขายนี้
เวลาไปมันไม่พอละซี เข้าไปร้านนั้นแล้วไป
ร้านนี้ กว้านเอาร้านนั้นร้านนี้ ให้เขาลง
บัญชีเรียบร้อยไว้ ลงบัญชีไว้หมด พอเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว เขาจ่ายตามนั้นเลยทันที
นอกนั้นไม่ได้คำนึงละ เรื่องเงินเรื่องทองนี้
น้า นี่เท่าไรเอามา ว่าจั้นเลย บอกเอามา

พอเสร็จแล้ว เราค่อยส่งจ่ายที่เดียวบ๊ีบเลย
หนองคายนี่ก็ ๓ ครั้งนะ...”

ช่วยเจียบ... อยู่ใต้ดิน

ความเมตตาของท่านในผู้ประสบ
ทุกข์ภัยต่างๆ ยังมีอีกหลายประการแจก
แจกไม่หมดสิ้น จะขอยกมาแสดงบ้างดังนี้

“...ไฟไหม้ที่ไหนๆ เราจะเข้าถึง
ก่อนๆ ทั้งนั้น รถนี้ โถ... รถสิบล้อๆ นี่เป็น
อภัยมาตั้งเดิม ไฟไหม้ที่ไหนๆ อำเภอนั้น
อำเภอนี้ เราจะยกขบวนไปเลย... ทาง
ไหนบ้างมีอยู่เรื่อยๆ นะ ไฟไหม้ที่ไหนๆ ทาง
อำเภอบ้านดุงบ้าง ที่ไหนบ้างนะ ก็ให้เขา
แจกแบบเดียวกัน เครื่องกระป๋องก็เต็มรถ
เต็มรถเลย บ้านดุงนี้ดูว่าเหลือไปทางไหน
บ้างนะ ไปทางโรงเรียน อะไรบ้าง...

เพราะเราเอาไปแจกมากจริงๆ ไม่
ใช้เล่นๆ นะ จนของที่ไปแจกนั้น พวกเครื่อง
กระป๋องเหลือเลย เขาเลยขอไปทางไหนๆ

สมุดบันทึกความจำของหลวงตาในคราวช่วยเหลือประชาชนที่ประสบภัยในอำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี

“...นี่ก็ไม่ให้ใครลงข่าวนะ
ไม่ให้ลง ทำแบบใต้ดินๆ
ตลอดมา...”

บ้าง เราก็ให้ไป เพราะเราตั้งใจเอามา
แจกอยู่แล้วนี่ ของเหลือเท่าไรๆ ก็แยกออก
ไปตามโรงร่ำโรงเรียน ส่วนนี้เราก็ได้
สมบูรณ์ตามจำนวนที่เรากำหนดเอาไว้ได้
เสมอกัน เหลือจากนั้นไปอีก เพราะเราเอา
ไปเผื่อมากมายนี่ เขาก็แยกไปโรงเรียน
อะไรต่ออะไรบ้าง ก็อย่างนั้นนะ นี่ก็ไม่ให้
ใครลงข่าวนะ ไม่ให้ลง ทำแบบใต้ดินๆ
ตลอดมา...”

